

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Debbie Macomber
INN AT ROSE HARBOR

Copyright © 2012 by Debbie Macomber

This translation published by arrangement with Ballantine Books, an imprint
of Random House, a division of Penguin House LLC

ISBN 978-86-10-01959-9

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od
drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u
potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva
životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

DEBI MAKOMBER

U zalivu
RUŽA

Prevela Ana Anastasijević

Beograd, 2017.

Septembar 2012.

Dragi prijatelji,

Shvatila sam vašu poruku. Volite Sidar Kov i ne želite da kažete zbogom njegovim likovima. Nijednom od njih deset hiljada. Dobro, malo sam preterala, ali meni je teško. Trinaest knjiga, svaka sa svojim ličnostima. Ako se vama i ne mešaju svi ti likovi, meni se to dešava. Bilo je vreme, ali rastanci su teški, a sudeći po onome što su mi neki od vas pisali – i traumatični.

Kao pisac, osluškujem šta moji čitaoci misle. Vi upravljate mojom karijerom od prve objavljene knjige. Trudim se da nikad ne razočaram one koji su mi toliko odani i hrabre me. I evo, napravila sam kompromis. Moja nova serija uvodi u priču jednu divnu gostionicu koja se *nalazi u Sidar Kovu*. Tako će likovi koje ste voleli moći povremeno da gostuju i saopštavaju vam novosti iz svog života. Ipak, priča će biti usmerena na Džo Mari i one koji borave u gostionici *Zaliv ruža*.

Ime Rouz, ruža, ima poseban značaj u mom životu. Moja prabaka se zvala Rouz, kao i moja majka. Moja najstarija ćerka zove se Džodi Rouz, a unuka (ona koja se rodila na moj rođendan) Madlen Rouz; sad vam je jasno da je ovo ime duboko ukorenjeno u naše porodično nasleđe. Kao i u svim drugim svojim pričama, sa čitaocima podelim i delić sebe. I kao i uvek, radujem se vašim komentarima. Možete da me nađete na mnogo načina. Ulogujte se na moj sajt *DebieMacomber.com* i prijavite se na stranici *Guestbook*, ili mi pišite na P.O. Box 1458, Port Orchard, WA 98366. Lično pročitam svako pismo i svaki red koji mi pošaljete. Možete takođe kontaktirati sa mnom preko *Fejsbuka*. I, čekajte, ima još... Imam i sopstvenu aplikaciju. Toliko sam visoko tehnološki obrazovana da prosto ne znam šta da mislim.

Debi Makomber

A sad, zavalite se u fotelju, podignite noge i upoznajte Džo Mari, koja zabavlja svoja prva dva gosta. Ovo je za nju novi život, a ja sam ubedena da ćete je zavoleti, kao i ljude koji su otkrili zaliv i isceljenje koje ulazi kroz njena vrata.

Najtopliji pozdrav,
Debi Makomber

Gostionica Zaliv ruža je delo mašte. Sva imena, ličnosti, mesta i događaji plod su piščeve imaginacije i izmišljeni su. Svaka sličnost sa stvarnim događajima, mestima i živim osobama sasvim je slučajna.

Mojim posebnim prijateljima iz Niters magazina i s Konferencije o pletenju, Bendžaminu Leviseju i Riku Mondragonu.

PRVO POGLAVLJE

Noćas sam sanjala Pola.

Nikad on nije daleko od mojih misli – ne prođe nijedan dan kad nije sa mnom – ali ga dosad nisam sanjala. Ironija je, čini mi se, što me tamo ostavlja jer, pre nego što sklopim oči, maštam o tome kako me grli i pretvaram se da mi se glava odmara na njegovom ramenu. Nažalost, nikad više neće biti prilike da opet budem sa svojim mužem, bar ne u ovom životu.

Sve do prošle noći, ako sam možda i sanjala Pola, to bih zaboravila pre nego što se probudim. Ali ovaj san mi je ostao u sećanju i motao mi se po mislima ispunjavajući me podjednako tugom i radošću.

Kad sam saznala da je Pol ubijen, očaj me je sasvim obuzeo i nisam verovala da ću moći to da prebolim. Pa ipak, život se nastavio, i ja sam krenula dalje, vukući se iz dana u dan, sve dok nisam uspela opet normalno da dišem.

Sad sam u novom domu na poluostrvu Kitsap, u gostionici koju sam kupila pre nešto manje od mesec dana u Sidar Kovu, prijatnom gradiću uz vodu. Odlučila sam se da je nazovem *Zaliv ruža*. *Ruža* za Pola Rouza^{*}, mog muža, s kojim sam bila u braku nešto kraće od godinu dana; čoveka kog ću zauvek voleti i za kojim ću žaliti čitavog života, a *zaliv* zbog mesta na kom sam bacila sidro dok su me šibale oluje gubitka.

Kako ovo samo melodramatično zvuči, a ipak nema drugog načina da se to kaže. Iako sam živa i normalno funkcionišem, ponekad kao da sam

^{*} Rouz od engl. Rose – *ruža*. (Prim. prev.)

napola mrtva. Kako bi samo Pol mrzeo da čuje da to izgovaram, ali to je istina. Umrla sam s Polom prošlog aprila na toj planini, u nekoj zemlji preko pola sveta gde se on borio za našu nacionalnu bezbednost.

Život kakav sam vodila završio se u jednom jedinom otkucaju srca, a budućnost o kojoj sam sanjala ukradena mi je.

Svi saveti onima koji tuguju govorili su da bi trebalo da sačekam bar godinu dana pre nego što bilo šta odlučim. Prijatelji su mi rekli da ću žaliti ako napustim posao, odem iz doma u Sijetlu i preselim se u taj neobičan gradić.

Nisu razumeli da ne nalazim utehu u poznatom, ni radost u svakodnevicu. Ali, pošto sam cenila njihovo mišljenje, dala sam sebi rok od šest meseci. Za to vreme ništa mi nije pomoglo i ništa se nije promenilo. Opet sam osećala potrebu da odem, da počnem život iznova, ubeđena da će samo tada, kad nađem mir, ovaj nesnosni bol u meni popustiti.

Na internetu sam otpočela potragu za novim životom, razgledajući brojna mesta uzduž i popreko Sjedinjenih Američkih Država. Iznenađujuće je to što sam baš ono što sam tražila pronašla u sopstvenom dvorištu.

Gradić Sidar Kov smešten je preko puta Sijetla, s druge strane Zaliva Pjudžet. To je naselje mornara, izgrađeno tačno naspram brodogradilišta *Bremerton*. Istog časa pronašla sam u listi nekretnina koje su se tamo prodavale ovu šarmantnu gostionicu i srce je počelo ubrzano da mi lupa. Moja gostionica? Nisam planirala da preuzmem taj posao, ali sam instinktivno osećala da nečim moram ispuniti vreme. Ono što je govorilo u prilog toj odluci bila je činjenica da sam oduvek uživala kad dođu gosti.

Sa svojom velikom verandom i neverovatnim pogledom na luku – kuća je oduzimala dah. Mogla sam da zamislim Pola i sebe kako, u nekom drugom životu, sedimo na verandi posle večere, pijuckamo vrelu kafu i razgovaramo o proteklom danu i našim snovima. Fotografiju objavljenu na internetu sigurno je snimio profesionalac koji je mudro maskirao brodogradilište. Činilo mi se da ništa ne može da bude tako divno.

Tako je i bilo. Čim sam s agentom za nekretnine skrenula na prilazni put, obgrlila me je privlačnost kojom je gostionica odisala. O, da, sa svojim jasnim prirodnim osvetljenjem i velikim prozorima što gledaju na

luku, ova kafanica mi je već izgledala kao dom. Bila je izvanredno mesto za započinjanje novog života.

Iako sam brižljivo dopustila Džodi Maknil, agentkinji za nekretnine, da mi pokaže okruženje, nijedno pitanje mi nije palo na pamet. Bilo je predodređeno da postanem vlasnica ovog pansiona; kao da me je čekao na tržištu nekretnina svih tih meseci. Imao je osam soba za goste, razmeštenih na dva gornja sprata, a u prizemlju veliku modernu kuhinju, postavljenu uz prostranu trpezariju. Sagrađena početkom XX veka, kuća je gledala na zadivljujuću panoramu vode i marine. Sidar Kov bio je smešten niže, niz Ulicu Harbor, koja je presecala gradić i sa obe strane bila ispunjena malim prodavnicama. Gradić me je opčinio i pre nego što sam dobila priliku da istražim komšiluk.

Što se tiče same gostionice, najviše me je privukao osećaj mira koji me je obuzeo čim sam stupila unutra. Tuga, moj stalni pratilac, kao da je nestala. Žalost koju sam nosila sa sobom svih ovih meseci kao da je popustila. Na njeno mesto uselio se spokoj, mir kakav je teško opisati.

Nažalost, zadovoljstvo nije dugo trajalo i, kad smo završile obilazak, oči mi se iznenada napuniše suzama. I Pol bi zavoleo ovu kafanicu. Ali ja treba da je vodim sama. Na sreću, agentkinja za nekretnine pretvarala se da ne primećuje osećanja koja sam se borila da sakrijem.

„I, kako vam se čini?“, upita me Džodi puna iščekivanja dok smo izlazile kroz glavna vrata.

Nisam prozborila nijednu reč za vreme obilaska, nisam postavila ni jedno jedino pitanje. „Kupiću je.“

Džodi se primače kao da me nije dobro čula. „Šta ste rekli?“

„Hoću da sastavite ponudu.“ Nisam oklevala – u tom času više nisam ni najmanje oklevala. Cena je bila više nego povoljna i bila sam spremna da se upustim u posao.

Džodi samo što nije ispustila fasciklu prepunu detalja o imanju. „Možda bi ipak trebalo malo da razmislite o tome“, predložila je. „Ovo je važna odluka, Džo Mari. Nemojte me pogrešno shvatiti. Jedva čekam da prodam ovaj posed, ali nikad još nisam imala kupca koji je o nečem tako važnom odlučio tako... brzo.“

„Razmisliću još jednom o tome noćas ako želite, ali to nije potrebno. Odmah sam znala da je ovo to što tražim.“

Čim su u mojoj porodici čuli da nameravam da dam ostavku u banci i da sam kupila gostionicu, svi su se svojski namerili da me od toga odgovore, a ponajviše moj brat, Tod, inženjer. Pripremala sam se da postanem pomoćnik menadžera naše filijale i on je bio uplašen što odbacujem tako obećavajuću karijeru. Tod je znao da bih na kraju sigurno bila imenovana za menadžera. Provela sam gotovo petnaest godina u toj banci; bila sam dobar službenik i moja budućnost kod njih je bila svetla.

Ono što ljudi u mojoj blizini nisu razumeli bilo je da je život kakav sam vodila, želela i o kom sam sanjala bio gotov. Jedini način da ostvarim ispunjenje bilo je da izgradim neki novi život.

Sutradan sam potpisala ponudu za gostionicu i ni za tren nisam popuštala u rešenosti da tako postupim. Frilingerovi, vlasnici, sa zahvalnošću su prihvatili moju ponudu i u roku od nekoliko sedmica – uoči samih praznika – okupili smo se u kancelariji posrednice i potpisali sve one dosadne, neophodne papire. Dala sam im gotovinski ček i primila od njih ključeve gostionice. Frilingerovi nisu primili nijednu rezervaciju za poslednjih nekoliko nedelja decembra, jer su nameravali da provedu neko vreme sa svojom decom.

Napustivši posredničku kompaniju, krenula sam u kratak obilazak i svratila u sud da prijavim promenu imena – gostionicu sam nazvala novim imenom: *Zaliv ruža*.

Vratila sam se u Sijetl i sutradan predala otkaz u banci. Božićne praznike provela sam pakujući stvari i pripremajući seobu na drugu stranu Zaliva Pjudžet. Na samo nekoliko kilometara od stare kuće osećala sam se kao da sam prevalila put preko pola države. Sidar Kov je bio sasvim drugačiji svet – tihi gradić na poluostrvu Kitsap, daleko od napornog okruženja velegrada.

Znala sam da su mi roditelji razočarani što, kao što je porodična tradicija nalagala, nisam s njima provela bar deo praznika na Havajima. Ali imala sam mnogo posla da završim kako bih pripremila selidbu, što je podrazumevalo i razdvajanje mojih stvari od Polovih, pakovanje i prodaju nameštaja. Bilo mi je potrebno da budem stalno zauzeta – zaokupljenost

takvim poslovima pomagala mi je da zaboravim da je to moj prvi Božić bez Pola.

Zvanično sam se uselila u novu kuću u ponedjeljak posle Nove godine. Srećom, Flingerovi su mi prodali potpuno opremljenu gostionicu i sve što je trebalo da ponesem sa sobom bile su dve-tri stolice, lampa koja je nekad pripadala mojoj baki i lične stvari. Njihovo raspakivanje trajalo je nekoliko sati. Odabrala sam za sebe spavaću sobu u prizemlju koju su i Frilingerovi izdvojili kao lični prostor; imala je kamin i malu nišu u zidu gde se nalazila fotelja i prozor s pogledom na zaliv. Soba je bila prostrana, a mala sofa stajala je uz kamin. Posebno su mi se dopale tapete pune belih i plavih hortenzija.

Kad se noć spustila na gostionicu, bila sam iscrpljena. U osam sati, dok je kiša zasipala prozore, a vetar zviždao kroz visoke četinare koji su pokrivali jednu stranu imanja, otišla sam u sobu. Olujno vreme činilo je treperenje vatre u kaminu još prijatnijim. Nisam se osećala neobično zbog preseljenja. Osetila sam se dobrodošlo u ovom domu od trenutka kad sam kročila u njega.

Posteljina je bila uštirkana i čista. Ne sećam se kad sam zaspala, ali sam odmah usnila san o Polu, tako živ i stvaran.

U savetovalištu sam naučila da su snovi važni za proces ozdravljenja. Savetnik je opisao dva različita tipa snova. Prvi, i češći, snovi o našim najdražim – sećanja u kojima su oni opet živi.

Drugi tip naziva se san o poseti, u kojima voljeni prelaze preko ponora između života i smrti kako bi posetili one što su ostavili za sobom. Objašnjeno nam je da su to uopšteno snovi uveravanja: onaj koji je otišao uverava onog što živi da je srećan i spokojan.

Prošlo je već osam meseci otkako sam primila vest da je Pol poginuo u padu helikoptera negde u Hindukušu, planinskom masivu između središta Avganistana i severnog Pakistana. Vojni helikopter oborile su snage Al Kaide ili neki od njihovih talibanskih saveznika; Pol i petorica njegovih kolega poginuli su na mestu. Zbog predela gde su stradali bilo je nemoguće pronaći njihova tela. I sama vest o njegovoj smrti bila je dovoljno teška, ali nemogućnost da sahranimo njegove ostatke bila je još okrutnija.

Danima nakon što sam dobila vest nada je obuzimala moje srce, nada da je Pol možda ipak preživeo. Uveravala sam sebe kako će moj suprug

nekako naći način da mi se vrati. Ali nije bilo tako. Fotografije mesta nesreće snimljene iz vazduha ubrzo su potvrdile da niko nije mogao preživeti. Na kraju, samo je bila važna činjenica da je otišao čovek kog sam volela i za koga sam se udala. Nikad mi se neće vratiti i, u mesecima koji su prolazili, privikavala sam se da prihvatim to saznanje.

Trebalo mi je mnogo vremena da se zaljubim. Većina mojih prijateljica udala se u dvadesetim, a do sredine tridesetih već je uglavnom oformila porodicu. Bila sam kuma već šest puta.

S druge strane, ja ni u tridesetim nisam bila udata. Vodila sam srećan život ispunjen poslom i bila zadovoljna i karijerom i porodicom. Nikad nisam osetila potrebu da hrlim u brak, niti da poslušam majku, koja me je pritiskala da pronađem dobrog čoveka i prestanem da budem takav probirač. Bila sam prilično matora, ali, sve dok nisam upoznala Pola Rouza, nije bilo nikoga za koga sam osetila da ga mogu voleti čitavog života.

Pošto sam tek u trideset sedmoj pronašla srodnu dušu, nisam očekivala da doživim ljubav i drugi put. Iskreno govoreći, nisam bila sigurna ni da li želim da se ponovo zaljubim. Pol Rouz je bio baš ono što sam se nadala da ću naći u svom suprugu... i mnogo više od toga.

Sreli smo se na utakmici Sihoksa. Banka mi je dala karte, a pvela sam sa sobom jednog od naših istaknutih klijenata i njegovu suprugu. Kad smo zauzeli mesta, zapazila sam dva muškarca s vojničkim frizurama što su sedela pored nas. Čim je utakmica malo odmakla, Pol se predstavio i započeo razgovor. Reкао je da je smešten u Fort Luisu. Baš kao i ja, uživao je u fudbalu. Moji roditelji su bili vatreni navijači Sihoksa, i ja sam odrasla u Spokenu prateći nedeljom posle crkve utakmice na televiziji s njima i mlađim bratom, Todom.

Kad smo izašli sa stadiona tog popodneva, Pol me je pozvao na pivo i posle toga smo se viđali gotovo svakodnevno. Shvatili smo da imamo mnogo više zajedničkog od ljubavi prema američkom fudbalu: delili smo ista politička uverenja, čitali mnogo istih pisaca i voleli italijansku kuhinju. Čak smo oboje gajili istu strast prema sudokuu. Mogli smo satima da razgovaramo, a to smo često i činili. Dva meseca pošto smo se sreli, on je isplovio za Nemačku, ali je to razdvajanje samo neznatno usporilo bujanje našeg odnosa. Ne bi prošao ni dan da nismo bili u kontaktu na neki način – slali smo

mejlove, poruke, razgovarali preko Skajpa, tvitovali i koristili svaku drugu mogućnost da budemo u vezi. Da, pisali smo čak i prava pisma, perom, na papiru. Ranije sam se rugala ljudima koji su tvrdili kako su doživeli *ljubav na prvi pogled*. Ne znam je li tako bilo sa mnom i Polom, ali je tome svakako bilo vrlo blizu. Posle samo nedelju dana pošto smo se upoznali, znala sam da je on čovek za kog bih se udala. Pol mi je rekao da i on isto oseća prema meni, ali da mu je bio dovoljan samo jedan izlazak da to shvati.

Priznajem: ljubav me je promenila. Bila sam srećnija nego ikad pre. I svi su to primetili.

Na Božić prošle godine Pol je doleteo natrag u Sijetl na odsustvo i tad me je zaprosio. Čak je najpre razgovarao s mojim roditeljima. Bili smo ludo zaljubljeni. Čekala sam toliko dugo, a kad sam mu dala svoje srce, to je bilo zauvek.

Odmah po našem venčanju u januaru, Pol je prekomandovan u Avganistan. Helikopter je srušen 27. aprila i tad se moj svet raspao.

Nikad nisam iskusila takav bol i bojim se da sam se teško borila s njim. Roditelji i brat su bili zabrinuti za mene. Majka je sugerisala da odem u savetovalište u neku od grupa za podršku. Pošto sam bila nesposobna da sama pronađem način da olakšam tugu, prihvatila sam to. Na kraju mi je bilo drago što sam prisustvovala tim seansama. Pomogle su mi da razumem svoje snove, naročito onaj koji sam usnila prve noći u gostionici.

Suprotno onome što sam čula u pričama o snovima posete, Pol nije činio ništa da me uveri kako je spokojan. Umesto toga, stajao je preda mnom u punoj vojničkoj opremi. Bio je okružen svetlošću, toliko jakom da mi je bilo teško da ga gledam. I pored toga, nisam mogla da prestanem.

Htela sam da mu pritrčim, ali bila sam uplašena da će nestati ako napravim i najmanji pokret. Ne bih mogla da podnesem da ga ponovo izgubim, iako je bio tek priviđenje.

Najpre nije govorio ništa. Nisam ni ja, ne znajući ni šta bih mogla ni šta bi trebalo da mu kažem. Osećanja su me preplavila i oči su mi se ispunile suzama, pa sam prekrila usta rukom iz straha da bih mogla da kriknem.

On mi se onda približio i uzeo me za ruku, držeći me uz sebe i gladeći mi utešno potiljak dlanom. Priljubila sam se uz njega, ne želeći da ga pustim. Iznova i iznova šaputao mi je blage reči ljubavi.

Kad sam nekako uspela da progutam knedlu, podigla sam glavu i pogledi su nam se sreli. Izgledalo je kao da je živ i kao da sad treba da nadoknadimo dugu razdvojenost. Bilo je toliko toga što sam htela da mu kažem, mnogo toga što sam želela da mi objasni. Činjenica da je osigurana suma ugovorena na njegovoj polisi životnog osiguranja bila visoka šokirala me je. Najpre sam osećala krivicu što sam primila tako visoku svotu novca. Zar on ne bi trebalo da pripadne njegovoj porodici? Ali majka mu je umrla, a otac se ponovo oženio i odselio se u Australiju. Nikad nisu ni bili posebno bliski. A advokat mi je rekao da su Polova uputstva sasvim jasna.

U snu sam htela da mu kažem da sam iskoristila taj novac da kupim gostionicu i da sam je nazvala po njemu. Jedna od prvih promena koje sam htela da uvedem bila je da posadim ružičnjak s klupom i senikom od loze čardaklije ili puzavica. Međutim, nisam mu rekla ništa od toga, jer mi se činilo da on to već zna.

Onda mi je sklonio kosu sa čela i poljubio me nežnije nego ikad pre.

„Dobro si odabrala“, šapnuo mi dok mu je u očima blistala ljubav. „S vremenom ćeš ponovo moći da se raduješ.“

Radost? Htela sam da se raspravljam s njim. To mi se činilo ni verovatno ni moguće. Čovek ne može da se izleči od ove vrste bola. Setila sam se kako su se moja porodica i prijatelji grčevito trudili da pronađu reči kojima bi me utešili. Ali nije bilo takvih reči... jednostavno ih nije bilo.

Pa ipak, nisam se raspravljala s njim. Htela sam da san traje i plašila sam se da će, ako budem zapitkivala, otići, a tako sam želela da ostane tu, sa mnom. Obuzimao me je spokoj, a moje srce, koje je nosilo težak teret, osetilo je izvesno olakšanje.

„Ne znam kako ću moći da živim bez tebe“, rekla sam mu, i to je bila istina.

„I možeš i hoćeš. U stvari, imaćeš dug i ispunjen život“, odgovorio je. Zvučao je kao pravi oficir koji izdaje naređenje o kom nema rasprave.

„Opet ćeš se radovati“, ponovio je, „i mnogo toga će proizaći baš iz tvog vlasništva nad gostionicom *Zaliv ruža*.“

Namrštilih se. Znala sam da sanjam, ali san je bio toliko živopisan da sam htela da verujem da je stvaran.

„Ali...“ U glavi su mi se rojila pitanja.

„Ta gostionica je moj poklon tebi“, nastavio je. „Ne sumnjaj u to, ljubavi moja. Bog će ti sve pokazati.“ I u sledećem trenutku više nije bio tu.

Plakala sam preklinjući da se vrati i sopstveni jauci me najzad probudiše. Suze su bile stvarne i jasno sam osećala vlagu na obrazima i jastuku.

Dugo posle toga sedela sam u krevetu u mraku, čeznući da zadržim osećaj muževljevog prisustva. Na kraju je ipak izbledeo, a ja na nakon toga, skoro protiv svoje volje, utonuh opet u san.

Ujutro sam se iskobeljala iz kreveta i otišla bosa po poliranom drvenom podu hodnika do male kancelarije pored kuhinje. Uključila sam stonu lampu i prelistala stranice knjige s rezervacijama koju su mi Frilingerovi ostavili. Videla sam imena dvoje gostiju koji je trebalo da stignu te nedelje.

Džoša Viver je rezervisao sobu nedelju dana pre nego što sam preuzela vlasništvo. Bivši vlasnici su mi ga pomenuli kad smo potpisivali konačna dokumenta.

Drugo ime na spisku bilo je Abi Kinkejd.

Dva gosta.

Pol je rekao da je gostionica njegov poklon. Učiniću sve što je u mojoj moći da njima dvoma bude prijatno; možda ću, nesebično im nudeći sve od sebe, pronaći onu radost koju mi je Pol obećao. I možda će, s vremenom, nekako ipak biti moguće naći put za povratak u život.

DRUGO POGLAVLJE

Džoš Viver nikad nije ni sanjao da će se vratiti u Sidar Kov. Za dvanaest godina, koliko je prošlo otkad je maturirao, došao je samo jednom kako bi prisustvovao sahrani svog polubrata Dilana. A čak ni tad nije proveo noć u gradu. Uhvatio je jutarnji let, iznajmio auto, pojavio se na sahrani, a zatim otišao pravo nazad u Kaliforniju, vrativši se na posao istog dana. Jedva da je i progovorio sa očuhom.

Što se toga tiče, Ričard se nije ni trudio da ga udostoji pažnje. Bilo je baš onako kako je Džoš i očekivao. Iako su braća bila bliska, njegov očuh nije smatrao da treba pitati Džoša da bude jedan od onih koji će nositi kovčeg. To nipodaštavanje je bilo duboko, ali nije mogao da ne dođe i ne oda poslednju počast svom polubratu.

A sad je opet bio tu, ali ne zbog želje da provede neko vreme u Sidar Kovu. Grad je za njega predstavljao samo mesto u kom su se nalazili majčin i Dilanov grob.

Rođeni su samo godinu dana razmaka, Džoš i Dilan su oduvek bili bliski. Dilan je uvek bio suviše smeo. Džoš se uvek divio Dilanovom potpunom nedostatku straha. Pa ipak, vest da je Dilan poginuo u saobraćajnoj nesreći na motociklu bila je težak šok za njega. Otad je prošlo već pet godina. A sedam otkako je Ričard Lambert izbacio Džoša iz svoje kuće i prisilio ga da se sam snađe u svetu.

Sad je izgleda došao red na starca da upozna svog tvorca. Ali stvarni razlog što se Džoš uopšte i našao ponovo u gradu ležao je u tome što su

Nelsonovi, koji su živeli vrata do vrata s Ričardom, stupili s njim u vezu. Mišel Nelson i Dilan u školi su bili u istom razredu, dok je Džoš bio godinu dana ispred njih. Posle mature, Mišel, koja je bila blage naravi, počela je da se školuje za socijalnu radnicu. Džoš se prisećao da je bila zaljubljena u Dilana, ali bila je debela i on joj nije uzvraćao osećanja. U svojoj glavi Džoš je povezoao njenu brižnost u vođenju računa o Ričardu s njenom ljubavlju prema Dilanu.

„Ričardu je loše“, rekla je Mišel za vreme njihovog kratkog telefonskog razgovora. „Ako hoćeš da ga zatekneš živog, treba da dođeš, i to što pre.“

Džoš nije imao želju da vidi starca. Baš ni najmanju. Zajedničko im je bilo samo obostrano nedopadanje. Ali pristao je da doputuje iz dva razloga. Prvo, kao šef gradilišta našao se u periodu između dva posla. Tek je završio jedan projekat i čekao je da mu jave za sledeći. Drugo, mada njemu samom to nije bilo važno niti se nadao da je tako nešto moguće, smatrao je da bi bilo lepo pomiriti se sa starim čovekom. Zatim, bilo je i izvesnih stvari za koje se nadao da će ih uzeti iz očuhove kuće. Dok bude boravio u Sidar Kovu, želeo je da povrati nekoliko ličnih sitnica što ih je njegova majka unela u brak. Ništa manje od onoga što mu po pravu pripada, i sigurno ništa više.

„Doći ću čim budem mogao“, odgovorio je zato Džoš.

Mišel je insistirala: „Potreban si Ričardu.“

Džoš je mogao da se kladi kako bi njegov očuh pre umro nego što bi priznao da mu je bilo ko potreban, pogotovo Džoš. Očigledno su komšije zaboravile da je Ričard uživao kad je izbacio Džoša iz kuće ubrzo pošto mu je majka umrla, i to samo nekoliko sedmica pre mature. Kad je odlazio, nije mu bilo dozvoljeno da uzme ništa sem nešto odeće i školskih knjiga.

Ričard je tvrdio da je Džoš lopov. Nestalo mu je dve stotine dolara iz novčanika, i bio je ubeđen da ih je Džoš ukrao. Činjenica je bila da Džoš nije ništa znao o novcu koji je nedostajao, što je kao mogućeg prestupnika ostavljalo samo Dilana. Ričard nikad ne bi poverovao da je kriva njegova krv, pa je Džoš prihvatio krivicu. Ono što nije očekivao bio je Ričardov zahtev da ode neposredno uoči mature.

Gledajući unazad, Džoš je zaključio da je taj novac bio samo izgovor. Ričard je hteo da on ode iz kuće i iz njegovog života, i sve dosad Džoš je bio i više nego voljan da mu udovolji.

Sada se vratio u Sidar Kov, ali nije imao osećaj povratka kući dok je usporavao svoj kamion na prilaznom putu koji je vodio prema adresi naškrabanoj na komadiću papira. Gostionica se pojavila u njegovoj užurbanoj internet pretrazi lokacija pogodnih da odatle stigne do očuhove kuće.

Jedno je bilo sigurno: nije mogao da odsedne kod Ričarda. Koliko mu je bilo poznato, ovaj nije ni znao da on dolazi, što je Džošu sasvim odgovaralo. Ako sve prođe kako treba, otići će iz grada za dan ili dva. Nije želeo da ostane ovde nimalo duže nego što je bilo neophodno, a kad bude napuštao Sidar Kov, uopšte neće nameravati da se osvrće.

Pošto se konačno zaustavio na malom parkingu gostionice, izašao je iz kamiona i uzeo torbu sa stvarima i laptopom. Nebo je bilo oblačno i izgledalo je da će pasti kiša, što je sasvim odgovaralo januaru na Pacifičkom severozapadu. Svod boje uglja bio je u skladu s njegovim raspoloženjem. Dao bi sve da je sad negde drugde, a ne u Sidar Kovu – na bilo kom mestu gde ne bi bio prisiljen da se suoči s očuhom koji ga je prezirao.

Nema svrhe da odlažem neizbežno, rešio je najzad. Poneo je torbu i kompjuter uz stepenice trema i zazvonio na vrata. Jedva da je prošao minut pre nego što ih je jedna žena otvorila.

„Gospođa Frilinger?“, upita on. Bila je srednje visine i mnogo mlađa nego što je pretpostavio kad je rezervisao sobu. Njena gusta smeđa kosa bila je dugačka do ramena i razdeljena po sredini. Oči su joj imale prodornu plavu boju letnjeg neba. Kad je rezervisao sobu, žena na drugom kraju žice zvučala mu je starije, kao da je šezdesetogodišnjakinja. A ova žena pred njim bila je mlada, najviše u srednjim tridesetim. Nosila je živopisnu kecelju preko jednostavnih pantalona i džempera s dugačkim rukavima.

„Ne, žao mi je. Ja sam Džo Mari Rouz. Nedavno sam kupila gostionicu od Frilingerovih. Molim vas, uđite.“ Pomerila se u stranu, oslobađajući mu put za ulazak u veliku kuću.

Džoš je zakoračio u foaje, gde se smesta zagrejao. Mala vatra pucketala je u kaminu, a miris sveže ispečenog hleba učinio je da mu pođe voda na usta. Prosto nije mogao da se seti kad je poslednji put omirisao hleb neposredno izvađen iz rerne. Njegova majka je pekla hleb, ali to je bilo pre mnogo godina. „Nešto divno miriše.“